

ни песни, занизаха се игриви закачки, весели шегѝ. Долу в градините се ~~иде~~ дѣлго хоро, между уханните храсти, по насланите с плѣск пътеки.

Малко след полунощ, самодържецѣт се оттегли в покоите си, свали тежката седмолѣчна, украсена с бисер и скѣпи камѣни корона, свали синята мантия, хвърли бялата си атлазена далматика с извезани светли трендафили и тѣмни карамфили. Обличе скромната си власеница, препаса ѝ с вѣже, коленичи пред кандилото, което гореше пред иконата на свети Димитър Чудотворец. Сведе глава в смирение. И от сърцето му се отрони благодарност към милостта Божия, която изпълваше желанията му с чудна щедрост.

След това отиде към отворения прозорец. Лятното небе трептеше в гѣста синевина, пронизано с едри звезди. Долу, откъм трапезарията, откъм градините се носеше волната палавост на младостта. Буйните хора се люлееха по пътеките, край крепостните стени, около храстите, под колонадите. Свежи младежки гласове се провикваха в изблик на възторг, следвайки ритмите на танца. Сръбските и българските свадбари се надпреварваха в изкуството си пред възхитените очи на латинци, ромеи, арбанасци и дубровничани. Един млад боляр рипна тридесет пъти по ред в първавата суетия на рѣденицата. В една беседка се издигаше строен хор от чисти мъжки гласове, които пееха "Симеоновата песен". Гласовете затихваха колкото да отекне ясен звук от кристални и сребърни купи, които се чукат една в друга, после започваше "Свети Димитривата":

Бог изволи да изпрати
от висшето синѣо небе
свети мѣченик Димитри,
че настана вече време
да отмахнем чужде бремене...

Победа.

Тържество.

Изпълнение на всички блянове.